
Kun Árpád

VÉLETLEN MADÁR

„Emlékszel, amikor a kályha rád számolt,
s te tényleg legyőzve feküdtél az ágyban?
Anyád már elhagyta apádat, s a kisszobában,
ahonnét tévéstül-mindenestül eltűnt
egy délutáni, néma teherautóval,
újra te aludtál. Az új padló, amit
apád lerakatott, hullámszórt, feldomborult,
bizonytalanná tette lépteid az addig
holtbiztos helyen.” „Emlékszem.
Áttámolyogtam a konyhán. Apám
felaggatott ruháiról nyakamba csöpögött a víz.
A holdsütötte udvar, ahol gyerekkorom óta
betegeskedett a körtefa, az örülettel volt határos.”
„Én voltam, aki rád számolt. Visszamasztam
Bognárék burjánzó borostyánja mögé,
felzavartam az elült szűnyogokat,
helyet szorítottam magamnak szörnyeid
s csapzott tollú őrangyalod között, s a
fémesen csillogó levelek alól figyeltelek.
Féltettelek a látványomtól, ám ahogy
teltek az évek, kidugtam a sötétből
a kisujjamat, a lábam, fél fülem,
mint a nagymama ágyában fekvő
farkas a dunyha alól Piroskának.
Lásd, mára el tudod viselni az arcomat.”
„És mi lett a szörnyeimmel?” „Van,
amelyikre nyeret dobált, s nyargalsz
a hátán nagy levegőjű bükkösökön át,
van, amelyiknek langyos tejet raksz ki
reggelente. Olyik a tűpárnára hajtva fejét
káromkodva forgolódik a varródobozban,
és satnya öccse megizmosodott, tetovált
jobbjaival a kéményedre könyököl.
S ha némelyik mára virágpör és korom,
rátapadva méh combjára, lyukas lábasra,
nyugodj meg, a kis csapat azért veled marad.”
„És az őrangyalom?” „Lebukott a kopasztó fazékba,
repült, mint sült galamb, s elvettette a szádat,
próbált hattyúként a vadlibák közé vegyülni,
és ült a válladon, mint szerencsemondó

papagáj.” „Hát innét az a sok szárnyas lény
az életemben! És mi volt az a fülemüle a párkányon
a Delessert bulvári padlásszoba ablakában?”
„Mindent én sem tudhatok. Véletlen madár.”

Szabó Sándor

A VÁROS

Mediterrán bódulatban
széttárva dundi karjait
hever Danaé-városunk
Sütkérezik sodortatik

Felnyög: szép renyhe szörnyeteg
s a Szentháromság bő terén
füstölnek ferde illatok
Konflisló piszka Dinnyehéj
Apad pezseg a Duna-ág
Vulkániszapként izzik a
föveny Villont fal négy diák
s a hosszú combú Jagicza

HAVAK, VARJAK

Jeanne d’Arc-i sóhajtás a táj
Minden tetőt fönség borít
Lelkemre nagy csönd fátyoloz
fehér fulár bocsátkozik

Aki megyen ügyelve lép
legyen halk a hóropanás
Áhítat kell most végtelen
és ragyogás és ragyogás
Tüdőm szilánkos fényt iszik
Ma még a cinkehulla se
boríthat ki s lám a torony
megint varjaktól fekete